

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem m.v.)

Hermed sendes kommentaren til henvendelsen fra Videncentret for Landbrug (bilag 28).

Holger K. Nielsen

/Per Hvas

Møde med dem, der skal afgøre klagen

Videncentret for Landbrug (herefter benævnt VfL) opfordrer til, at der indføres retskrav på møde med dem, der skal afgøre sagen. Ellers vil man fremover som noget helt nyt kunne få afgjort sin klagesag, uden at have mulighed for mundtligt at udtale sig for dem, der skal afgøre klagesagen.

Kommentar:

De henvises til mit svar på L 212 – spørgsmål 29. Der er intet nyt i, at Landsskatteretten kan afvise en anmodning om retsmøde, hvis det anses for åbenbart overflødigt.

Syn og skøn

VfL opfordrede i sit tidligere supplerende høringssvar til, at kompetencen til at tage stilling til omkostningsgodtgørelse ved syn og skøn bør udvides, så skatteankenævnet og Landskatteretten også selvstændigt kan træffe afgørelse herom, hvis disse instanser finder det relevant for sagen, og det er en sag, disse instanser skal afgøre. Det er relevant i de tilfælde, hvor de måtte være uenige i skatteankeforvaltningens afvisning.

VfL argumenterer i denne forbindelse for, at det er en ændring i forhold til gældende ret, at det er sekretariatet, der træffer afgørelse. Endvidere er der afgørende forskel på at være f.eks. Landsskatterettens sekretariat og så en selvstændig skatteankeforvaltning, der fungerer som sekretariat.

Kommentar:

Den nærmere gennemgang af de gældende regler, som VfL foretager, dokumenterer, at den foreslåede regel udgør en ændring i forhold til, om det er klagemyndigheden eller sekretariatet, der træffer afgørelse om omkostningsgodtgørelse. Udgangspunktet er således, at det er den myndighed, der skal træffe afgørelse i selve sagen, der tager stilling til spørgsmålet om fuld omkostningsdækning ved syn og skøn. Skatteankenævnene kan dog delegere kompetencen til sekretariatet. Dette bekræftes yderligere af de tekniske bemærkninger vedrørende L 212, Skatteministeriet har modtaget fra Landsskatteretten, jf. således yderligere supplerende høringsskema.

Dette tages til efterretning. Formålet med den foreslåede regel er at skabe en ensartet regel om, at hvilken myndighed, der træffer afgørelsen om omkostningsgodtgørelse, når sekretariatet er en anden end den myndighed, der skal træffe afgørelse i selve klagesagen. Valget er i denne forbindelse faldet på, at det er skatteankeforvaltningen, der skal træffe afgørelsen. Dette kan ikke anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt. Forslaget opretholdes således.

Visitering til Landsskatteretten

VfL anfører, at man må forvente, at nogle klagere allerede ved klagen vil angive, at sagen ønskes afgjort af Landsskatteretten. VfL spørger i denne forbindelse, om sådanne sager ikke skal igennem en visiteringsproces.

Kommentar:

Der henvises til mit svar på L 212 – spørgsmål 28.

Ikke modtaget afgørelse

VfL bemærker, at den nye 4 måneders frist for at klage over en afgørelse, hvis afgørelsen ikke har været adresseret til den pågældende, virker problematisk.

Bemærkningerne til bestemmelsen lægger op til, at reglen om de 4 måneder kan finde anvendelse i tilfælde, hvor den pågældende klager ikke er adressat for afgørelsen. Men alligevel er klageberettiget. Dette fremgår dog ikke af ordlyden af bestemmelsen. Den kan således anvendes generelt. Og der er ikke med formuleringerne i bemærkningerne angivet, at det kun er i disse tilfælde, den finder anvendelse.

VfL finder det problematisk, at klageadgangen reelt med 4-månedersfristen afskæres, hvis adressaten (f.eks. ved en fejl eller postvæsenets manglende levering) aldrig har modtaget afgørelsen. Tilsvarende er det stærkt problematisk, at der indføres en endelig 4-månedersfrist, der også reelt kan afskære klageadgangen for personer, der ikke er adressater for afgørelserne.

I samme forbindelse fjernes de hidtidige muligheder for at se bort fra en fristoverskridelse.

Kommentar:

Det skal først bemærkes, at adgangen til at se bort fra fristoverskridelser ikke fjernes. Den fremgår af det foreslåede § 35 a, stk. 6, i skatteforvaltningsloven.

Bestemmelsen om 4 månedersfristen er alene tænkt anvendt, når en klageberettiget ikke er adressat for afgørelsen. Er den klageberettigede adressat for afgørelsen, finder den almindelige regel om, at klagen skal indgives senest 3 måneder efter modtagelsen af afgørelsen anvendelse. Det fremgår således af bemærkningerne, at det er, når klageren ikke er adressat for afgørelsen, at reglen kan anvendes, og bestemmelsen må fortolkes i overensstemmelse hermed.

I det omfang den klageberettigede burde have været adressat for afgørelsen, vil der desuden kunne lægges vægt herpå ved anvendelse af muligheden for at se bort fra fristoverskridelser efter den foreslåede § 35 a, stk. 6.

Bestemmelsen er indsat, for at en afgørelse ikke kan påklages i uendelighed, i de sjældne situationer, hvor en klageberettiget ikke er adressat for afgørelsen. Dette sikrer retssikkerheden for andre parter i sagen, som har været adressater for afgørelsen. Alternativet er, at disse kan risikere, at en sag kan påklages af andre flere år efter, at afgørelsen er truffet, herunder af en klager, som har modsatrettede interesser i sagens udfald.

Afslutning

VfL finder, at lovforslaget på rigtig mange områder medfører en væsentlig forringelse af retssikkerheden for skatteyderne. Både på de punkter, der fremgår ovenfor og på det, der tidligere har været fremført, såvel fra VfL, andre høringsparter samt eksperterne på Skatteudvalgets ekspertmøde.

Kommentar:

Jeg er ikke enig heri. Lovforslaget medfører en mere effektiv klagestruktur, hvor den høje kvalitet af afgørelserne er i fokus gennem etablering af et fælles sekretariat med bedre mulighed end i dag for specialisering og opbygning af faglige miljøer og en sikring af, at Landsskatteretten træffer afgørelse i alle principielle sager.